

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 624/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek 1. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a 2. [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátom Mgr. Petrom Miklóssym, Hlavná 1221, Vráble, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 37Ek/2096/2024 z 20. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. októbra 2025 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením okresného súdu (exekučného súdu) označeným v záhlaví. Súčasne navrhujú, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal im náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že obchodná spoločnosť DOPRAFLEX s.r.o. ako oprávnený sa v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 37Ek/2096/2024 proti sťažovateľkám (povinným) domáha vymoženía sumy 13 774,44 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, a to rozhodcovského rozsudku rozhodcu JUDr. Milana Vojteka, LL.M., sp. zn. R 120/2024 z 2. septembra 2024 právoplatného 12. septembra 2024 a vykonateľného 16. septembra 2024.

3. Sťažovateľky podali 18. novembra 2024 u súdneho exekútora návrh na zastavenie exekúcie, ktorým žiadali exekúciu v celom rozsahu zastaviť podľa § 61k ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), keďže sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

4. Okresný súd uznesením z 24. júla 2025 vydaným vyšším súdnym úradníkom návrh sťažovateľiek na zastavenie exekúcie zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podali sťažovateľky sťažnosť, v ktorej namietali, že im vyjadrenie oprávneného k nimi podanému návrhu na zastavenie exekúcie nebolo doručené predtým, ako o ňom bolo rozhodnuté, ale bolo im doručené až s napadnutým uznesením. V dôsledku uvedeného malo podľa ich názoru dôjsť k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, keďže aj v exekučnom konaní je nevyhnutné doručovať písomné vyjadrenia protistrany. Taktiež namietali, že rozhodnutie exekučného súdu je nesprávne a bolo vydané v rozpore so zákonom. Exekučný titul, rozhodcovský rozsudok, bol vydaný na základe dohody o zaplatení dlhu v splátkach z 30. apríla 2024. Osoba, ktorá pri uzavretí predmetnej dohody konala a dohodu za veriteľa podpísala, na to nemala oprávnenie, resp. také oprávnenie nebolo preukázané. Sťažovateľka 2 pri uzavretí predmetnej dohody vystupovala ako konateľ sťažovateľky 1, a teda jej ako fyzickej osobe z predmetnej dohody nemohli vzniknúť žiadne práva a povinnosti. Rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní nemôže byť z uvedených dôvodov považované za spôsobilý exekučný titul, exekúcia preto nie je prípustná a mala byť zastavená. V rozhodcovskom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul, nebolo možné namietat ani preskúmať neprijateľné zmluvné podmienky. Dohoda o zaplatení dlhu je v časti týkajúcej sa právneho vzťahu medzi oprávneným a sťažovateľkou 2 spotrebiteľskou zmluvou, bola uzavretá v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok a tento druh sporov nie je možné rozhodovať podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“). Sťažovateľky namietajú aj to, že im exekučný titul nebol riadne doručený, a okresnému súdu vyčítajú, že nevyhoveli ich procesným návrhom na vykonanie dokazovania.

5. Okresný súd napadnutým uznesením vydaným sudkyňou sťažnosť sťažovateľiek zamietol. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces, teda k údajnému porušeniu princípu kontradiktórnosti, okresný súd uviedol, že napriek tomu, že ide o jeden zo základných princípov civilného súdneho procesu, nie je princípom absolútnym, o to viac, aj ak ide o exekučné konanie. Nutnosť dávať podanie jednej strany protistrane je daná vtedy, ak sú prítomné objektívne skutočnosti, ktoré nútia súd rozhodnúť podľa určitých procesných pravidiel. Svoje normatívne obmedzenie nachádza v zmysle čl. 9 Civilného sporového poriadku v spojení s § 200 Exekučného poriadku v jeho jednotlivých ustanoveniach, keď právo vyjadriť svoje stanovisko majú strany v rozsahu, ktorý im určí zákon. Aj v zmysle judikatúry ústavného súdu, na ktorú okresný súd poukázal, je zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní v exekučnom konaní ako nespоровom konaní značne oslabená. Exekučný súd nemá Exekučným poriadkom ani subsidiárne Civilným sporovým poriadkom stanovenú povinnosť ani možnosť zaslať vyjadrenie oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie. Preto nemuselo byť sťažovateľkám zaslané vyjadrenie oprávneného, keďže od ich vyjadrenia na tvrdenia oprávneného by nebolo možné dúfať v zmenu procesnej situácie.

6. Nad rámec argumentácie v uznesení vyššieho súdneho úradníka okresný súd zdôraznil, že akékoľvek hmotnoprávne námietky (okolnosti uzavretia dohody o splátkach, jej platnosť, nedostatok aktívnej alebo pasívnej vecnej legitímácie) mali sťažovateľky namietat' v základnom konaní, a nie až v konaní exekučnom (vykonávacom). Sťažovateľke 2, ktorá je konateľkou sťažovateľky 1, bola v rozhodcovskom konaní riadne doručená žaloba s výzvou na vyjadrenie, na ktorú nereagovala. Sťažovateľke 1 bol žalobný návrh s výzvou na vyjadrenie doručený fikciou, keďže si zásielku na adrese vedenej v obchodnom registri neprevzala. Poukazujúc na judikatúru ústavného súdu, okresný súd zdôraznil, že exekučný súd skúma exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, na prípadnú námietku povinného proti exekúcii, ako aj na prípadný návrh povinného na zastavenie exekúcie; zároveň však platí, že nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý ho vydal.

7. So zreteľom na § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku je právomoc exekučného súdu vecne preskúmať exekučný titul – rozhodcovský rozsudok daná iba v spotrebiteľskom spore, aj to len v medziach a v rozsahu stanovenom Exekučným poriadkom. Podkladom na vydanie exekučného titulu bol obchodnoprávny vzťah založený medzi oprávneným (dodávateľom) a sťažovateľkou 1 (objednávateľom), ktorá si objednala dodanie tovaru a služieb (dovoz asfaltu a betónu). Oprávnený požadované služby vykonal, vystavil faktúru, ktorú sťažovateľka 1 neuhradila. Sťažovateľka 2 (ako konateľka sťažovateľky 1) pristúpila k záväzku sťažovateľky 1. Sudkyňa okresného súdu sa stotožnila s názorom vyššieho súdneho úradníka, že v danom prípade nejde o spotrebiteľský vzťah medzi oprávneným a sťažovateľkou 2. Pristúpením k záväzku sa nemení právny vzťah medzi veriteľom a pôvodným dlžníkom. Preto ak sťažovateľka 2 ako konateľka sťažovateľky 1 pristúpila k záväzku sťažovateľky 1, ktorý je záväzkom majúcim základ v obchodnom práve, skutočnosť, že sťažovateľka 2 je fyzickou osobou, nemení charakter pôvodného záväzkového vzťahu a vo vzťahu k sťažovateľke 2 nejde o spotrebiteľský vzťah. Vychádzajúc z uvedeného, okresný súd nevidel dôvod na osobitné posudzovanie návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore.

8. Vo vzťahu k doručeniu exekučného titulu okresný súd poukázal na uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom, v ktorom sa náležitým spôsobom vysporiadal s touto námietkou sťažovateľiek. Sťažovateľky v sťažnosti opakovane napádali doručenie exekučného titulu, avšak žiadnym spôsobom nereagovali na argumentáciu vyššieho súdneho úradníka, teda na zistenia okresného súdu získané z pripojeného rozhodcovského spisu, na základe ktorých považoval za preukázané, že exekučný titul bol sťažovateľkám riadne doručený.

9. K námietke sťažovateľiek, že okresný súd odmietol ich návrh na vykonanie dokazovania (nariadenie pojednávania), okresný súd argumentoval, že nevidel dôvody na nariadenie pojednávania, keďže listiny tvoriace obsah exekučného spisu tvorili dostatočný základ pre rozhodnutie súdu vo veci. Navyše v exekučnom konaní platí princíp koncentrácie konania, v zmysle ktorého bolo povinnosťou sťažovateľiek uviesť všetky skutočnosti zakladajúce dôvod na možné zastavenie exekúcie v návrhu na zastavenie exekúcie a predložiť všetky dôkazy ich preukazujúce spolu s návrhom na zastavenie exekúcie pod sankciou neprihliadnutia na tvrdenia uvádzané a dôkazy predložené neskôr.

II. Argumentácia sťažovateľiek

10. Podľa názoru sťažovateľiek porušenie ich základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie spočíva v nesprávnom rozhodnutí okresného súdu o ich návrhu na zastavenie exekúcie, keď okresný súd nerešpektoval viaceré relevantné skutočnosti a s nimi súvisiace zákonné ustanovenia, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

11. Relevantnými právnymi skutočnosťami sú neplatnosť dohody, na základe ktorej bol vydaný exekučný titul (osoba, ktorá pri uzavretí predmetnej dohody konala a dohodu podpísala za veriteľa, nemala oprávnenie za veriteľa konať, resp. také oprávnenie nebolo preukázané); neexistencia záväzku, ktorý je uvedený v exekučnom titule (rozhodcovskom rozsudku); skutočnosť, že exekučný titul bol vydaný protiprávne proti osobe (sťažovateľke 2), ktorá nebola pasívne vecne legitimovaná na plnenie; skutočnosť, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a že sťažovateľka 2 má právne postavenie spotrebiteľa; skutočnosť, že pri vymáhanom nároku, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky; neplatnosť dohody, na základe ktorej bol vydaný exekučný titul, aj z dôvodu, že bola uzavretá na strane sťažovateľiek v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, a napokon skutočnosť, že exekučný titul nemohol byť vydaný v konaní podľa zákona o rozhodcovskom konaní, keďže vymáhaný nárok vznikol na základe spotrebiteľskej zmluvy.

12. Týmto relevantným právnym skutočnosťiam okresný súd v rozpore so zákonom nepriznal potrebné právne účinky, ktoré sa mali prejaviť v podobe zastavenia nezákonne vedenej exekúcie, ktoré sťažovateľky navrhovali. Na strane sťažovateľiek došlo v dôsledku tohto nesprávneho rozhodnutia k odňatiu možnosti konať pred súdom.

13. Porušenie základného práva sťažovateľiek na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie spočíva aj v porušení práva na kontradiktórne konanie, keď okresný súd sťažovateľkám pred rozhodovaním o podanom návrhu na zastavenie exekúcie nedoručil vyjadrenie oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie. K porušeniu uvedených práv malo dôjsť aj tým, že okresný súd nevykonal sťažovateľkami navrhované dokazovanie, a to nariadenie pojednávania, vypočutie oprávneného a sťažovateľiek, ako aj oboznámenie sa s relevantnými listinnými dôkazmi.

14. Zamietnutím návrhu na zastavenie exekúcie okresný súd odňal sťažovateľkám jedinou možnosť, ktorú im právny poriadok dával na ochranu ich vlastníckeho práva proti pokračovaniu v exekučnom konaní, v ktorom súdny exekútor konal nezákonne, a pokračovaním v ňom dochádza k neoprávnenému zásahu do vlastníckeho práva sťažovateľiek v dôsledku toho, že od nich (z ich majetku, resp. na úkor ich majetku) je vymáhané peňažné plnenie, na ktoré nárok nevznikol, resp. ktorého vymáhaniu v exekučnom konaní bránia už uvedené právne relevantné skutočnosti. To predstavuje nezákonný zásah aj do majetkových práv sťažovateľiek v pozícii povinných v exekúcii.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľiek o porušení ich v petite ústavnej sťažnosti označených práv napadnutým uznesením, ktorým exekučný súd rozhodol o ich návrhu

na zastavenie exekúcie, keďže so závermi napadnutého uznesenia nesúhlasia a považujú ho za nesprávne.

16. Na základe doterajšej judikatúry ústavného súdu je potrebné konštatovať, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle už uvedeného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby účastníkom exekučného konania zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností (m. m. III. ÚS 378/2018).

17. Vzhľadom na podstatu argumentácie sťažovateľiek je potrebné tiež pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

18. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

19. Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenie okresného súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré proti nemu sťažovateľky uplatňujú.

20. Po preskúmaní napadnutého uznesenia, ktorého podstata je zhrnutá v bodoch 5 až 9 tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že nezistil v dôvodoch napadnutého uznesenia takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup okresného súdu nemajúci oporu v právnej úprave relevantnej v danej veci. Rozhodnutie exekučného súdu (v spojení s uznesením vyššieho súdneho úradníka), s ktorým sa súd ako s vecne správnym a zákonným stotožnil, obsahuje zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu interpretáciu relevantných ustanovení Exekučného poriadku týkajúcich sa posudzovania návrhu na zastavenie exekúcie v kontexte dôvodov zakladajúcich podľa názoru

sťažovateľiek jeho opodstatnenosť, s ktorou korešponduje logické a náležité odôvodnenie rozhodnutia prezentované v rámci právnych úvah konajúceho súdu. Tieto právne závery ústavný súd kvalifikuje ako dostačujúce a racionálne, nepopierajúce zmysel a podstatu použitej právnej úpravy, tvoriace tak dostatočnú oporu výroku prijatého rozhodnutia, čo svedčí o jeho ústavnej konformite.

21. Sťažovateľky okresnému súdu vyčítajú, že im pred rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka nebolo doručené vyjadrenie oprávneného k ich návrhu na zastavenie exekúcie. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že predmetné vyjadrenie oprávneného im bolo doručené spolu s rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka o ich návrhu na zastavenie exekúcie. S jeho obsahom sa teda mohli oboznámiť ešte pred podaním sťažnosti proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom, polemizovať s nimi v odôvodnení sťažnosti a exekučný súd bol povinný sa ich relevantnými námietkami zaoberať a vysporiadať v rozhodnutí vydanom sudkyňou. Uvedený nedostatok bol vo veci sťažovateľiek reformovaný v sťažnostnom konaní. S ich námietkami identickými s námietkami uvedenými v ústavnej sťažnosti sa okresný súd ústavne konformným spôsobom vysporiadal v rozhodnutí vydanom sudkyňou.

22. Okresný súd v napadnutom uznesení vymedzil námietky, ktoré mali byť sťažovateľkami uplatnené v pôvodnom (rozhodcovskom) konaní. Posúdil pristúpenie k záväzku (dlhu) sťažovateľkou 2 a charakter tohto vzťahu ako nespotrebitel'ského. Taktiež vymedzil námietky, ktoré boli relevantné vo vykonávacom (exekučnom) konaní. Poukázal na preukázané doručenie exekučného titulu sťažovateľkám (čo sťažovateľky žiadnym spôsobom nespochybňovali – ani v ústavnej sťažnosti) a neopodstatnenosť námietky sťažovateľiek na vykonanie nimi navrhovaného dokazovania.

23. Argumentácia okresného súdu je prilievajúca danej veci a ústavný súd nevidí žiaden ústavnoprávne relevantný dôvod na to, aby vstupoval svojou kasačnou právomocou do jeho rozhodnutia či akokoľvek korigoval alebo dopĺňal jeho dôvody. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nie je jeho úlohou „vylepšiť“ alebo „dovysvetliť“ odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ak nemajú tieto dôvody takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť ústavnú konformitu záverov napadnutého rozhodnutia.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd nezistil v dôvodoch napadnutého uznesenia takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup okresného súdu nemajúci oporu v právnej úprave relevantnej v danej veci. Rozhodnutie okresného súdu v spojení s uznesením vyššieho súdneho úradníka obsahuje vyčerpávajúcu interpretáciu relevantných ustanovení Exekučného poriadku týkajúcich sa posudzovania návrhu sťažovateľiek na zastavenie exekúcie, s ktorou korešponduje logické a náležité odôvodnenie rozhodnutia prezentované v rámci právnych úvah konajúceho súdu.

25. Námietky sťažovateľiek uplatnené v ústavnej sťažnosti sa javia ako jednoduchá polemika na úrovni zákona bez reflexie okolností, že ústavný súd nie je odvolacím súdom ani dovolacím súdom a na žiadnom článku inštančnej postupnosti nenahrádza všeobecné súdy, nerieši teda „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť ich rozhodnutí, ktorá sa odvíja od ústavnoprávne relevantného odôvodnenia (námietok) ústavnej sťažnosti. Polemika (len) na úrovni zákona, poprípade skutkových zistení nemôže bez ústavnej dimenzie (intenzity)

zásahu do základných práv arbitrárnym alebo zjavne neodôvodneným rozhodnutím vyvolať vyhovenie ústavnej sťažnosti (IV. ÚS 608/2024 bod 23).

26. Ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu nevykazujúcim znaky ústavnej diskonformity a namietaným porušením základného práva sťažovateľiek podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľiek v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

27. Sťažovateľky v ústavnej sťažnosti namietajú aj porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že o ich prípadnom porušení by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Táto súvzťažnosť vyplýva z previazanosti posúdenia ústavnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu s predmetom jeho rozhodovania, ktorým bolo majetkové právo. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu a porušením základného práva sťažovateľiek označeným v predchádzajúcom bode, neprichádzala do úvahy ani príčinná súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľiek zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu a vzhľadom na to ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

28. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľiek uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu